

Normal Yaşama Dönmek İstiyor Muyuz

— safdeha · 21 Mayıs 2020

Ramazanda insanın aklına ne gelir ki... Üstelik Koronavirüs baskısı olunca. Dışarı çıkmayan insanlık, içine kapandı. İbadette, niyazda hiç olmadığı kadar aileye yayıldı. Sanki bu virüsün, kadınların bedduası ile ortaya çıktığı mizahıyla bazen güldürüyor, nitekim, eşlerinin gittiği barlar, meyhaneler, maçlar yok artık. Üstelik sokağa çıkma yasağı ile eşlerini daha fazla görme imkanı da oluyor. Gereksiz kavgalar, tartışmalar, boşanmalar... Olsa da, aile kurumuna hayırlı oldu bu durum yine de...

Afet var... Ama umutsuz da değiliz. Ramazana denk gelmesi ise düşündürücü... İnsanları hızla öldüren, dünyada rakamların bile telaffuz edilmesinin korkunç yüzü ile insanlar manevi aleme daha yakın hissediyorlar. Ölüm o kadar yakın ki...

Karamsar değilim, olmamalıyım da... Belki alışkanlıklarımıza dur dedik, yasaklar canımızdan bezdirdi ama her şeye iyi yönden bakmak gerek... Hani 10 şiddetinde bir deprem olsaydı, her yer yerle bir olsaydı... Hani günlerce yağmur yağıp ta sellerin haberlerini duysaydık, dışarı çıkamasaydık... Hani beterin beteri var demek gerek... Teselli bu ya!

Bir taraftan açlık ile kısa süreli dünyayı terk ederken, sonsuz terk edişi düşünürken... Afet ile bu kabulleniş normal hale geldi... Kendimizi sorgu sual ediyor ve gemilerin limana sığıncısı gibi, Allah'a sığıncısı ve dua ile imdat ediyoruz. İncanın tesiri olumlu yöne sevk ediyor bizi...Güç veriyor!

Bayram geliyor ama, ne bayram namazı...Ne kutlamalar, dostlara gidip gelmek olmayacak... Çocuklar el öpmeye gelmeyecekler... Sokaklara çıkıp, oyun oynayamayacaklar, eğlence de olmayacak... Bu işte zor olanı! En azından görüntülü konuşma imkanı var da, bu durumu sanalda olsa telafi edebiliyoruz çok şükür. Ya o da olmasaydı değil mi?

Artık televizyonu kapattım. O kadar olumsuz şeyler söylüyorlar, gerçek olup olmadığı belli olmayan ne çok kurgular ortaya atılıyor. Çözüm yerine, saatlerce konuşarak, aynı dediklerini tekrar eden kişileri dinledikçe midem bulanıyor. Geçmişte kaç kez seyrettiğimiz, dizi ve eğlenceleri izlemekten de gına geldi. Okuyorum, müzik aleti çalıyorum, konuşuyorum... Geçmiyor vakitte... Son günlerde uykuya alıştım. uyuyorum akşam oluyor, yahut sabah oluyor. Buna da alışmak istemiyorum. Yarın normal yaşam başlasa, buna alışmakta zor olacak diyorum. İster istemez zamanı kullanma alışkanlığım değişti...Artık Koronali yaşam bana normal yaşam gibi gelmeye başladı!

Üretmek, yeni şeyler keşfetmek, heyecan duygusunu yaşatmak... Artık bir mucize gibi görünüyor. Mecburum bu yaşama...Yaşamak istiyorsam. Başka bir yolda yok, görünmüyor. Normal yaşama dönmek, istiyor muyuz ki?

Saffet Kuramaz